

[Christophersen]

alvorlige problemer, så har vi ikke fået lejlighed til at tage stilling til regeringsinitiativer, som kan sætte gang i industrien, i håndværket, i nogle af de andre betalingsbalanceerhverv. Skal det kort sagt forstås sådan, at når vi den 4. juni vandrer ud i sommervarmen, så kan vi se frem til, at tidligst i oktober og sandsynligvis først efter kommunalvalget den 17. november har regeringen til hensigt at tage initiativer i den økonomiske politik? Tør man virkelig vente så længe fra regeringens side? Det forekommer mig helt ufatte- ligt, men jeg mener, det er vigtigt for folket- inget at få det afklaret.

Det samme spørgsmål kan i og for sig stil- les med hensyn til udgiftspolitikken. Skal alt det, vi har hørt i dag, virkelig forstås sådan, at nu er det slut med udgiftsreformer, nu er det slut med de større besparelser, og hvis der skal ske noget med statsfinanserne, så er det i hvert fald ikke det, der skal ske med dem, og i givet fald skal der først ske noget med statsfinanserne, når vi når langt hen mod årets afslutning?

Hvis det er det, der er realiteten i den økonomiske situation – det beder jeg altså statsministeren om at udtale sig om – så kan jeg meget vel se konsekvenserne. Så bliver konsekvenserne en stadig forringelse af beskæftigelsen, betalingsstandsninger inden for en række erhverv i et omfang, vi endnu ikke har oplevet, og så bliver de selvfølgelig på et eller andet tidspunkt en ny forhøjelse af ud- gifts- og skattetrykket.

Når jeg lægger vægt på at få afklaret, om det virkelig skal forstås sådan, at vi skal me- get langt hen på året, førend regeringen over- hovedet vil overveje at revidere den hidtidige økonomiske politik, så er det fordi jeg klart i verden omkring os ser en farlig trussel også mod vores egen økonomi.

Statsministerens gode ven, hr. Mitterrand i Frankrig, er jo nu blevet valgt til præsident. Efter hvad man kan forstå, har han til hen- sigt at gennemføre en hurtig forkortelse af den ugentlige arbejdstid, en forhøjelse af mi- nimumslønningerne med 25 pct., og han har et stort nationaliseringsprogram – han han- dler, som økonomiministeren lidt misundeligt bemærker her til venstre for mig.

Jeg ser klart, hvad der er konsekvensen af en sådan politik. Konsekvensen er naturlig- vis, at der opstår nye uroligheder på det in- ternationale valutamarked. Det vil være en

illusion at tro, at stabiliteten i det europæiske monetære system kan bevares med sådanne perspektiver. Det retter en alvorlig trussel mod det valutariske samarbejde i Europa, muligvis endda mod kronens stabilitet, og en alvorlig trussel mod den fælles landbrugs- politik.

Jeg siger ikke, at regeringen i dag skal tage højde for den risiko. Jeg nævner det kun for at understrege den uhyre sårbare position, vi befinder os i, for dermed at understrege den uansvarlighed, der efter vores opfattelse lig- ger i, at regeringen øjensynlig ikke har til hensigt at foretage sig andet og mere end det, som man allerede for et års tid siden fandt måtte være det rigtige, og som nu ganske vist optræder i en helt anden og langt sørgeligere skikkelse, men som man øjensynlig ikke de- sto mindre ophøjer til en egentlig politisk filosofi.

Vi havde fra venstres side møde med rege- ringen i mandags. Jeg har ikke noget imod ved denne lejlighed at gentage over for stats- ministeren og over for folketinget, hvad vi sagde til regeringen om vores opfattelse af, hvad der skulle gøres. Efter vores opfattelse – det kan regeringen godt betragte som et tilbud, vi vil stå ved – er der behov for at anvende et meget betydeligt beløb, et tocifret milliardbeløb, på at løse landbrugets gælds- problemer, på stærkt at stimulere aktiviteten, investeringerne i alle de private, konkurren- cebetonede betalingsbalanceerhverv. Det be- løb er vi parate til at fremskaffe, vi er parate til at gennemføre de nødvendige udgiftsrefor- mer, for det er nemlig forudsætningen for, at der overhovedet kommer styr på det finans- lovforslag, vi sidder med. Alle ved, at vi ikke kan spare os væk fra det enorme kasseunder- skud, der findes. Den eneste chance er at få et så stærkt omsving i statsfinanserne, at man virkelig får rettet op på den stadig større skævhed mellem nedgangen i de forventede indtægter og den uventede stigning i de of- fentlige udgifter.

Jeg synes, det er meget letsindigt, at rege- ringen her ved folketingssamlingens afslut- ning øjensynlig bevidst ønsker at afskære sig fra at drøfte den slags problemer og i stedet for som sagt holder fast ved, selv om tallene dokumenterer, hvor fejlagtigt det er, den lin- je, som man nu tydeligvis må sige har vist sin uegnethed til at være grundlag for den økonomiske politik.